

ST.

PÅSKEN 1949
61. ÅRGANG
NUMMER 14-15

FRAM KRISTMENN FRAM

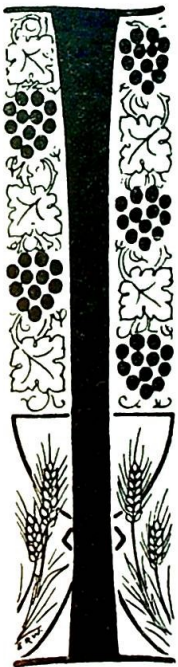
OLAV

INNHO L D S F O R T E G N E L S E :

JESUS LEVER - PAVENS PRESTEJUBILEUM - MEDITASJON OG BØNN - STRØTANKER FRA FÉNÉLON - JUBILEUMSTEVNE PÅ HAMAR - JUBELÅRET 1950 - FRA KONGO - ITALIENSK GUTTEBY - DØDE - FRA VIKARIATET - HJEMME- OG UTENLANDSNYTT

JESUS LEVER

Av dominikanerpater D. FINN THORN.

denne påsketid lyder det på nytt til oss: Jesus crucifixus, surrexit, — Jesus den kersfestede er stått opp fra de døde. Vi har hørt det så mange ganger at vi nesten ikke legger merke til det. Vi finner det helt selvfølgelig. I virkeligheten er det jo høyst forunderlig, for ikke å si rent utrolig. Kort og godt går vår tro ut på følgende: En omreisende predikant i Palestina, en håndverkersønn, ble av sitt lands myndigheter henrettet for gudsbe-spottelse. Tre dager etter henrettelsen påsto noen av hans nærmeste venner at de hadde sett ham levende.

Kjenner hans samtids historikere noe til denne begivenheten? Praktisk talt ikke. Den romerske historiker Suetonius forteller, om-

kring år 120, om noen uroligheter blant jødene i Rom under ledelse av en Chrestus. Suetonius staver ikke navnet riktig, og tror øyensynlig at Kristus — eller Krestus — var jøde i Rom. Plinius den yngre skriver, omkring år 112, et brev til keiser

Trajan, der han taler om at de kristne i Lille-Asia synger til ære for en viss Kristus som til en gud. Det er alt han vet. Den som er best underrettet er historikeren Tacitus. Han kjenner til at Kristus ble henrettet av Pontius Pilatus i Judea, under keiser Tiberius regjeringstid. Men betrakter ikke kristendommen som noe annet enn overtro og en ny forkjælig jødisk sekt.

Utenom evangeliene og apostlenes skrifter er dette praktisk talt alt historien vet om Jesus.

Vi vet meget mer om andre store skikkelser i oldtidens historie. Parmenides kjenner vi godt som en av oldtidens mest ærede lærerskikkelser. Thales fra Milet er også et av de store navn i menneskehetens åndshistorie, likeledes Empedokles, Anaxagoras, Demokrit m. fl. For ikke å nevne dem som alle kjenner, Sokrates, Platon, Aristoteles. Ved siden av disse er håndverkeren fra Nasaret, som ble henrettet av Pontius Pilatus sammen med to forbrytere, en ukjent størrelse.

Spør vi så hvem som i dag er mest kjent utover verden, Jesus fra Nasaret, eller Parmenidas, Empedokles, eller hva de nå heter, så er svaret at disse store skikkelsene er fullstendig ukjente for de fleste, mens Jesus Kristus er kjent som intet annet navn i

ÅRETS PÅSKEGUDSTJENESTER I OSLO OG AKER

St. Olavs kirke, Akersvegen 1.

Palmesøndag.

Kl. 7, 8.15, 9.45: Stille messe.

Kl. 11: Palmevigsel og høymesse.

Kl. 19: Fastepreken.

Skjærtorsdag:

Kl. 7 og 8 utdeles den hl. kommunion.

Kl. 9: Pontifikalmesse med vigsel av de hellige oljer.

Kl. 19: Tilbedelse («hellig time»).

Hele dagen tilbedelse av Alterets hl. sakrament.

Langfredag.

Kl. 11: Pontifikalsørgedustjeneste m. preken.

Kl. 19: Korsveiandakt.

Påskelørdag:

Kl. 8: Vigsel av påskelyset og døpevannet.

Kl. 9: Høymesse med kommunion.

1. påskedag:

Kl. 7: Messe m. preken og felleskommunion for ungdommen.

Kl. 8.15: Stille messe.

Kl. 9.45: Stille messe m. eng. preken.

Kl. 11: Pontifikalmesse m. preken av Hs. Hv. Biskopen.

Kl. 19: Påskevesper.

2. påskedag:

Kl. 7, 8.15, 9.45: Stille messe.

Kl. 11: Høymesse m. preken.

Hvite søndag:

Kl. 7, 8.15: Stille messe.

Kl. 9: Messe m. barnas første hl. kommunion.

Kl. 11: Messe m. preken.

Kl. 19: Festandakt.

Høve til skrifte i den stille uke:

Onsdag og påskelørdag: Hele dagen, unntatt fra kl. 14—17.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.

Palmesøndag:

Kl. 8: Stille messe.

Kl. 10.30: Palmevigsel og prosesjon.

Deretter høymesse m. fastepreken.

Kl. 19: Andakt.

Skjærtorsdag:

Kl. 8: Høymesse med kort preken og menighetens påskekommunion.

Kl. 19: Hellig time.

Langfredag:

Kl. 10.30: Sørgedustjeneste m. siste fastepreken.

Kl. 19: Korsveiandakt.

Påskelørdag:

Kl. 7.30: Vigsel av påskelyset og døpevannet. Deretter kl. 8.45 høymesse.

1. påskedag:

Kl. 8: Stille messe med kort preken.

Kl. 10.30: Høymesse med preken.

Kl. 17: Festandakt.

2. påskedag:

Kl. 8: Stille messe.

Kl. 10.30: Høymesse med preken og sakramental velsignelse. Ingen aftenandakt.

St. Dominikus kirke, Neberggt. 15.

Palmesøndag:

Kl. 8.15: Stille messe.

Kl. 10.30: Høymesse med palmevigsel.

Kl. 18: Kompletorium og sakramentsandakt.

Onsdag kl. 19: Tenebræ.

Skjærtorsdag:

Kl. 8.30: Høymesse med kommunion.

Kl. 18: Sakramentsandakt og Tenebræ.

Langfredag:

Kl. 10.30: Præsantifikatmesse med preken.

Kl. 18: Korsveiandakt og Tenebræ.

Påskelørdag:

Kl. 18.30: Vigsel av påskelyset, deretter høymesse.

1. påskedag:

Kl. 8.15: Stille messe.

Kl. 10.30: Høymesse.

Kl. 18: Kompletorium og sakramentsandakt.

2. påskedag som på alm. søndager.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.

Palmesøndag, 1. påskedag, 2. påskedag: Alle dager kl. 9.30: Sangmesse m. preken.

Jesu Hjerte kapell, Nyv. 17, Stabekk.

Palmesøndag:

Kl. 9.05: Stille messe.

Kl. 10.45: Høymesse og andakt. Palmevigsel og palmeutdeling.

Skjærtorsdag:

Kl. 7.45: Høymesse med menighetens påskekommunion.

Kl. 17.45: Hellig time.

Langfredag:

Kl. 9.45: Sørgedustjeneste.

Påskelørdag:

Kl. 6.45: Vigsel av påskelyset og døpevannet. Deretter ca. kl. 8.30 høymesse.

1. påskedag:

Kl. 9.05: Sangmesse med preken.

Kl. 10.45: Høymesse med preken.

Kl. 17.45: Andakt.

2. påskedag:

Kl. 9.45: Høymesse med preken. Deretter andakt. (Ingen fromesse.)

Hvite søndag:

Kl. 9.05: Sangmesse og andakt.

Kl. 10.45: Sangmesse.

Hjertelig takk

for all kjærlig deltakelse ved min kjære mann og min snille fars sykdom og bortgang.

Oslo, 31. mars 1949.

Franciska Kristensen.

Berit.

R. I. P.

Min kjære mor

OLAVA SÆTHER

døde i dag.

Sætergård i Tolga 19. mars. 1949.

Bjarne Sæter.

R. I. P.

Vår kjære medsøster

VIOLA HIRSCHBERG

født 14. juli 1865 i Breslau, døde 24. mars, styrket med Kirkens nådemidler.

Hun anbefales til de troendes forbønn.

Oslo 25. mars 1949.

St. Elisabethsøstrene.

Trykksaker — Protokoller

Kontorrekvisita

WITTUSEN & JENSEN A/S

Tlf. 42 18 80 (centralbord) - Oslo

Alt for sykepleien

ST. OLAV

KATOLSK UKEBLAD

Redaktør:

Dr. theol. I. Hansteen Knudsen.

Telefon 42 37 43. Akersv. 5, Oslo.

Redaksjon og ekspedisjon: Akersv. 5 I.

Telefon 42 37 43.

St. Olavs eksp. og forlag: 9.30—16.

Unntatt mandag. Lørdag: 9.30—13.

Utbetalinger kun tirsdag kl. 13—14.

Abonnementspris: Kr. 2.50 pr. kvartal.

for utlandet + avisporto.

Abonnement tegnes i ekspedisjonen og

på ethvert postkontor.

Annonser må være innsendt innen

fredag aften.

Liturgisk kalender:

SØNDAG 10. APRIL: *Palmesøndag.* Ep. 2. Mos. 15, 27; 16, 1—7. Ev. Mt. 21, 1—9. *Mandag, tirsdag, onsdag og skjærtorsdag:* Dagens messer. *Fredag:* Præsantifikatmesse. *Påskelørdag:* Dagens messe med forutgående profetier og litanier.

SØNDAG 17. APRIL: *1. påskedag:* Ep. 1. Kor. 5, 7—8. Ev. Mark. 16, 1—7. *Mandag: 2. påskedag.* Ep. Ap. gj. 10, 37—43. Ev. Luk. 24, 13—35. *Tirsdag, onsdag, torsdag og fredag:* Oktavdager for påskefesten. *Lørdag før Hvitesøndag:* Egen messe.

SØNDAG 24. APRIL: *Hvitesøndag.* Ep. 1. Joh. 5, 4—10. Ev. Joh. 20, 19—31. *Mandag:* Markus, evangelist. *Tirsdag:* Cletus og Marcellinus, paver, mart. *Onsdag:* Peter Canisius, bekj., kirkelærer. *Torsdag:* Paul av Korset. *Fredag:* Peter, mart. *Lørdag:* Katarina av Siena.

SØNDAG 1. MAI: 2. s. etter påske. 2. påskedag er «de lukkede tider» forbi.

Kollekten på 1. påskedag tilfaller presteskapet.

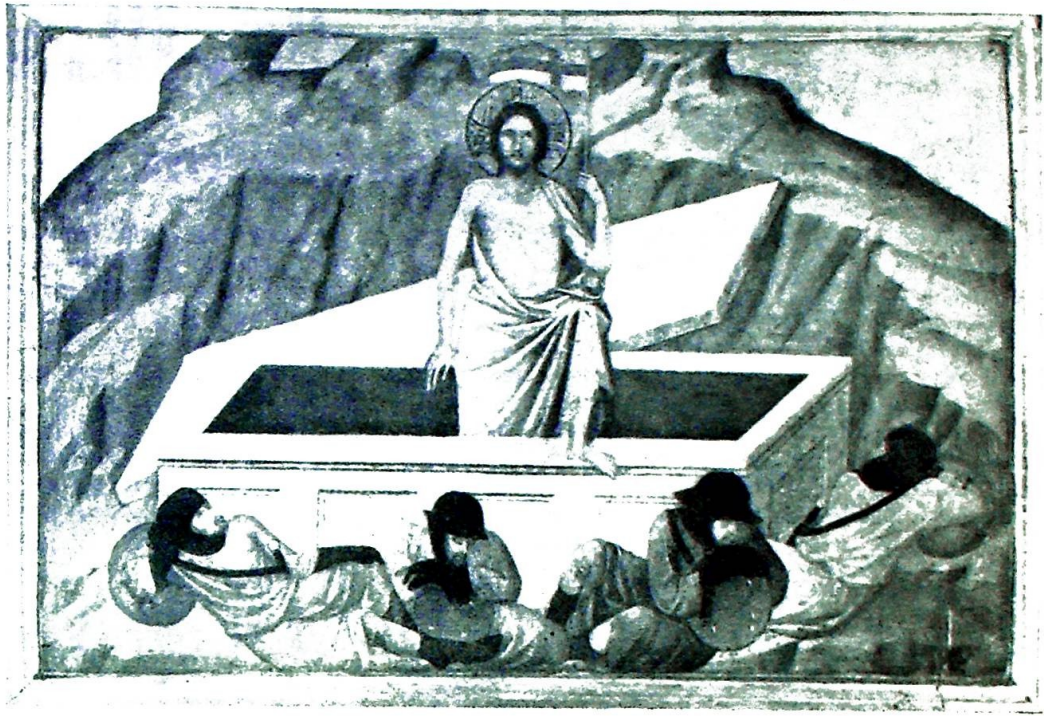
menneskehetens historie. Denne for sin samtid praktisk talt ukjente tømmermann står i dag i verdenshistoriens sentrum. Selve vår tidsregning dateres fra ham: Påsken 1949 år etter at Jesus ble født.

Dette er i sannhet høyst forunderlig. Og enda underligere blir det når vi tenker litt over hva som nå skjer verden rundt på en påskedag. La oss bruke fantasien litt. La oss f. eks. tenke oss at vi går inn i den katolske kirke i Tsingtao i China.

Omkring oss har vi bare gule, skjevøyde kinesere. Men vi føler oss ikke fremmed blant dem. Disse kinesere oppfører seg akkurat slik vi er vant til å oppføre oss i en kirke. De kneler. De gjør korstegnet. De reiser seg alle sammen når evangeliet synges. Og det evangeliet har vi hørt før, endog i det samme språk: «Jesum quæritis Nazarenum, crucifixum, surrexit, — dere leter etter Jesus fra Nasaret, som ble korsfestet; han er stått opp.» Det er ingen fremmed gudstjeneste som foregår oppe ved alteret. Det er det samme kjente messeoffer vi har overvært utallige ganger i vårt liv.

Eller la oss i tankene hensette oss til New York. Bilene farer gjennom de brede avenuer. Fra gatens larm går vi inn i en katolsk kirke. Straks er vi hjemme. Intet er fremmed. Denne amerikanske kirke og denne amerikanske menighet ligner på en prikk en kirke og en menighet i London eller Sidney, Paris eller Oslo. Over alt den samme gudstjeneste, over alt det samme evangelium. Jesum quæritis Nazarenum, crucifixum, surrexit.

Hva er det som får millioner av mennesker verden over i dag, og som har fått millioner og atter millioner av mennesker av alle folkeslag siden Jesus levet, til å tro det samme, leve på samme måte, gå til den samme gudstjeneste, be de samme bønner, gjøre de samme tegn og bevegelser? Ingen jordisk

Andrea Mantegna: Oppstandelsen.

fordel. Den tro de bekjenner seg til, forlanger tvert om selvfornektelse og forsakelse.

Disse millioner av mennesker av alle raser og under alle himmelstrøk samles i en felles tilbedelse av en henrettet tømmermann.

Enten er dette sant, eller det er løgn. Hvis det er løgn, så står vi her overfor menneskehetens største selvbedrag: en død mann som dyrkes som Gud.

Der må være et visst forhold mellom årsak og virkning. Resultatet er for overveldende til at det ikke skulle ha en overveldende, ja en guddommelig årsak. En løgn kan ikke skape noe slikt som troen på den oppstandne har skapt i verden.

Alle de store skikkelsene i oldtiden, en Parmenides, en Sokrates, en Platon, en Aristoteles, kjenner vi fra bøker om dem og av dem. Men de lever ikke. Jesus lever, og sitter ved Faderens høyre hånd. Han er Herren, Kyrios, som bestemmer over menneskenes liv og gjerninger, i dag, som for snart to tusen år siden. Hans disipler forlot alt for å kunne følge ham. Den dag i dag er der tusener og atter tusener av mennesker som i alt det de gjør bare har ett eneste motiv: å tjene Jesus Kristus.

Jesu Kristi oppstandelse fra de døde er et mysterium. Men et like stort mysterium ville det være hvis det han har virket og virker blant menneskene hvilte på et bedrag. Det står til oss å velge hva vi vil tro på. Enten at Jesus Kristus var den han utga

Feiringen av Pave Pius XII.s 50 års prestejubileum

Pavens 50 års prestejubileum ble feiret siste søndag i alle Vikariatets kirker, og så vidt vi er orientert har kirkesøkningen på denne dagen gitt tydelig uttrykk for hvilken plass den Hellige Far har i norske katolikkers hjerter.

I St. Olavskirken i Oslo var der pontifikalmesse kl. 8.15 om morgenen, med preken av Hs. Høyvervordighet biskop dr. Mangers. For anledningen var innøvet den gregorianske messe «Missa de Angelis» med menigheten, og en kan trygt si at denne form for aktivisering av kirkefolket i gudstjenesten var meget lovende. Men det som gjorde det sterkeste inntrykk denne dagen, var ubetinget menighetens deltaking i felleskommunionen. Kirken var fylt

til trengsel, og likevel kan en vel si at praktisk talt alle gikk sammen til Herrens bord — et enestående og gripende syn som vi sent vil kunne glemme. Alle vil sikkert også ha lagt merke til hvor pent ministrantgruppen, nesten bare rekruttert fra våre yngre skolebarn, utførte sin del av seremoniellet med hr. Fredrik W. Elvedahl som seremonimester.

Om aftenen var der takke- og soneandakt, og oppslutningen her sto ikke tilbake for morgenens gudstjenester. Ved den kombinerte sone- og takkeandakt, holdt Hs. Høyverv. biskopen den preken som er gjengitt nedenfor.

«Så lenge Gud ikke er tapt i en sjel, er
ingen ting tapt!»

Biskop dr. Mangers gripende preken i St. Olavskirken, Oslo.

*De tok steiner opp og ville kaste på ham.
Joh. 8, 59.*

Da vår hellige Fader 11. februar i et rundskriv til verdens biskoper forordnet at hans prestejubileumsdag skulle være en bønnens dag til soning for tidens ondskap, uttalte han: «Konflikten mellom det gode og det onde som har pågått siden verden ble til, har vel sjelden eller aldri antatt så grusomme former som i dag. Når vi her fra Vatikanet ser ut over verden, da er vi på den ene siden fylt av beundring og glede over alle som kjemper for det gode og som, i det de viser martyrenes herlige styrke, får oss til

å tenke på kristendommens første tidsalder. Men på den annen side er vi overveldet av sorg og angst, når vi ser at ondskaper og ugudeligheten har nådd høyder som aldri før i historien. Vi gyser tilbake, når vi tenker på en slik ondskap, men vårt apostoliske embete forplikter oss til å tale.»

Ja, det er pavens plikt å tale og det er vår plikt å støtte opp om ham, når vi ser den bølge av hat og forfølgelse som Kristi Kirke i dag i mange land er gjenstand for. Det er en kamp på liv og død om alle sanne verdier, om det høyeste og helligste i mennesket. Vi ville svikte vårt kristennavn, vårt kall og vår oppgave som kristne, om vi rolig kunne se på at Gud blir sjaltet ut av det menneskelige samfunn, at Kirken blir hindret i å utfolde den læremyndighet som Gud selv har gitt den, at de som modig trer inn for Guds og Kirkens rettigheter, blir forfulgt, fengslet, torturert og med alle demoniske oppfinnelser gjort til upersonlige og viljeløse vrak.

Forhatt, fordi den ikke går på trossakkord.

seg for, og som kristenheten i århundrene etter ham har trodd at han var, eller at han bedro seg selv og menneskeheten med seg.

I denne påketid skal vi da gjenoppvekke vår tro på den korsfestede og oppstandne. Jesu Kristi kirkes liv og utbredelse over jorden er i seg selv et vitnesbyrd om Jesu oppstandelse. Det var troen på den oppstandne som gjorde de fryktsomme apostler til frimodige trosvitner. Det var troen på den oppstandne som var martyrenes styrke. Det er troen på den oppstandne som den dag i dag får mennesker til å fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge Kristus etter. Alt dette hviler på det ene faktum: Jesus lever. Han er Guds Sønn, vår Herre, som vi i denne påketid på nytt tilber og elsker.

Finn Dominique Thorn. O. P.

Det som jødene en gang gjorde mot Kristus selv, da de tok steiner opp for å kaste på ham, det gjør Kristi fiender ennå den dag i dag mot hans Kirke som fortsetter hans liv og hans verk på jorden. Det er ikke nok med at de nekter å tro på Kirkens guddommelige sending. Nei, de håner og baktaler den og forvrenger dens lære. De forfølger dens tjenere og tilhengere, kaster dem i fengsel og gjør dem rettsløse. De tar steiner opp for å kaste på dem. Hvorfor? Fordi Kirken sier dem sannheten, sier dem sannheten, med den samme myndighet som Kristus selv gjorde det. Og det er sannheten de moderne fariseere minst av alt vil høre.

Hat og forfølgelse mot Gud, mot Kristus, mot Kirken, er tidens store synd, en synd som truer med å styrte hele verden i avgrunnen. De kommunistiske dikaturer vil gjøre Kirken til et viljeløst redskap i sine hender. De vil bare tåle en Kirke som tier, når det må tales. En Kirke som går på akkord med sannheten og tilpasser Guds lov etter maktavernes vilje. En Kirke som vil rive seg løs fra det fjell, det fundament som Kristus har bygd sin Kirke på. En Kirke som ikke forsvare folkets iboende rettigheter og gudgivne frihet, men som i en nedverdiggende servilitet holder seg innestengt innenfor gudshusenes fire vegger.

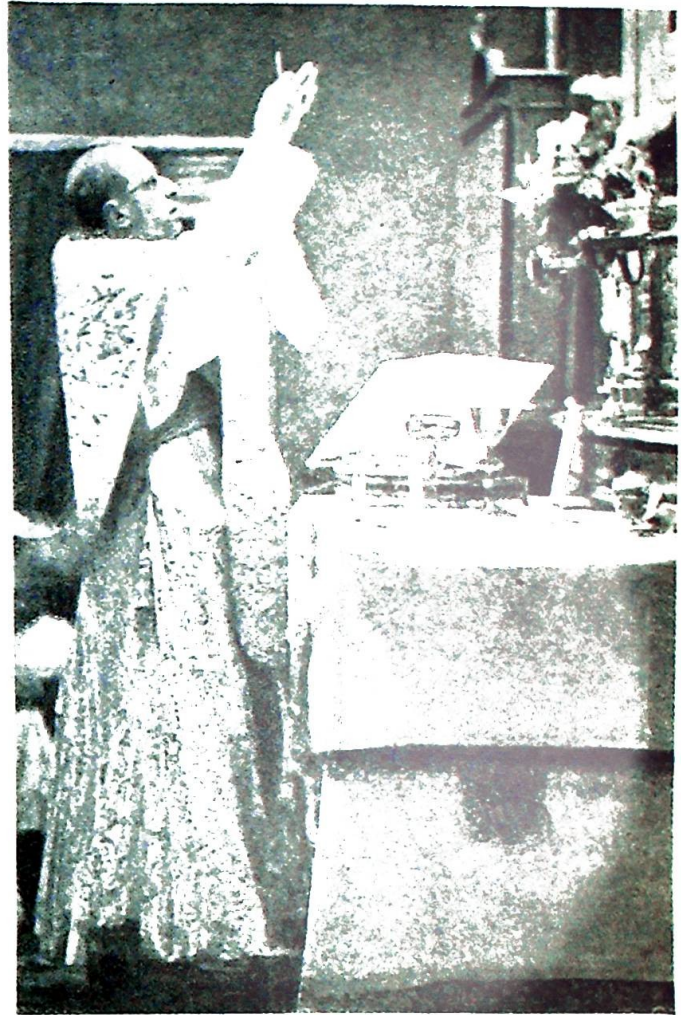
Det kan Kristi Kirke aldri gå med på. Den har til oppgave å gjennomsyre verden med Kristi sannhet og Kristi kjærlighet og slik føre menneskene til den evige salighet. I kraft av sin guddommelige sending krever Kirken frihet, ikke bare til å holde gudstjeneste, men til å styre seg selv, til å forkynne Evangeliet helt og uforfalsket, til å ha sine egne organisasjoner og særlig til å våke over ungdommens kristne oppdragelse. De er denne frihet som de gudløse makthavere ikke vil tilstå den: de tar steiner opp for å kaste på den.

Kirken følger uforferdet den veg som Frelseren har trukket opp for den.

Men, sier Pius XII, «kirken følger uforferdet den vei som Frelseren har trukket opp for den. Den føler seg evig. Den vet at den ikke kan gå under, at den kan holde stand selv mot de vildeste stormer. Trusler fra de jordiske makter eller unåde hos dem gjør den ikke redd. Den blander seg ikke opp i spørsmål av rent politisk og økonomisk art eller i styresformen. Den trår etter fred med alle så langt den kan. Den gir keiseren hva keiserens er, men den kan ikke svike eller utlevere det som er Guds.»

Det er den frihet Kirken krever: å gi Gud hva Guds er. Det er Kirkens guddommelige rett, som den aldri kan eller vil gi avkall på. Og det er en plikt som hviler på oss alle å gå inn for at denne frihet blir respektert, og å protestere, ja stå imot av all kraft, når den blir krenket eller trådt under føtter. Vi vet nok at Kirken alltid vil seire over alle åtak, forfølgelser og løgnaktige anklager. Fiendene kan ta eiendom og frihet fra den: de kan ikke ta Gud fra den. De kan trakassere Kirkens hyrder og tilhengere: de kan ikke ta Gud fra dem som i sannhet elsker ham. *Og så lenge Gud ikke er tapt i en sjel, er ingen ting tapt.*

Men vi vet også at disse forfølgelser gjør ubotelig skade hos talløse svake sjeler som lar seg forvirre og skremme og sluttelig vender Gud og Kirken ryggen. Da gråter Kirken som en mor gråter over sitt dødssyke barn eller over barn som er kommet på avveier. Kirken er en god mor som vil føre alle til den evige salighet. Derfor volder frafallet fra Gud, fra frelsens vei, den hellige Faders prestehjerte så stor sorg og smerte. Derfor ville han at nettopp minnedagen for hans prestevigsel skulle bli en bønnens dag både for å gjøre fyllest hos Gud for de gudløses synder og for å påkalle Guds miskunn over de forfulgte og også over forfølgerne.

50 tusen mennesker overvar Pave Pius XII.s jubileumsmesse i St. Peterskirken siste søndag, mens titusener sto utenfor og ventet på hans velsignelse.

Gudløsheten tærer på et folks marg.

Hele verdens katolikker danner én familie, for de samme åndelige bånd knytter dem til Kristi mystiske legem. Derfor må de også alle som én flokke seg om den felles far og forene sin bønn med hans bønn. Alle som én må de reise seg og forsvare sin åndelige mor, Kirken, og vise sin medføling, sin troskap. Dermed forsvare de også selve det menneskelige samfunn, de menneskelige rettigheter. For gudløsheten tærer på et folks marg, den degraderer menneskene, i det den berøver dem den åndelige verdighet og gjør dem til materiens slaver. Alt den navngjetne Cicero sa til gamle Roms senatorer: «Samfunnet blir bedre forsvart med religionens makt enn med festningsverker.»

Pave Pius XII har en absolutt tro på bønnens makt. Om og om igjen oppfordrer han de troende til bønn, til urokkelig tillit til Gud. For å kunne stå imot fiendenes åtak og bli tro mot Kristus, må vi be, sier han. Vi må leve et liv i Gud, så vi får Guds nåde, en gnist av den flamme som har skapt og skaper martyrene. Dersom vi fullt og fast stoler på Gud og støtter oss til hans hjelp, kan vi vinne over alle åtak og gå seierrikt ut av alle farer.

MEDITASJON OG BØNN

Av Dom HUBERT van ZELLER, O.S.B.

MEDITASJON

Det første stadium i bønnens liv er meditasjon. Strengt tatt hører den ikke så meget til selve bønnelivet som til forberedelsen av det. Livet begynner når det å reflektere blir mer eller mindre vanemessig; den åndelige bønn begynner når menneskesinnet ved hjelp av forestillingsevnen og det aktive intellekt søker bestemte tider til ettertanke. Meditasjonen står i forhold til bønner som studiet til innsikten. Til slutt blir bønner — som det å ha innsikt — en vane. Men for at vanen til å be skal kunne utvikles og formes, er det nødvendig at særskilte bønner framsies gjentatte ganger. Ved en regelmessig opplæring av sjelen antar slike gjentagelser karakteren av meditasjoner. Når sjelen mediterer, betrakter den et bestemt formål som kan være hentet fra Bibelen, fra tros læren eller fra liturgien eller som kan ha å gjøre med en eller annen side av det åndelige liv, — og streber etter å nå fram til en bestemt konklusjon. Det ligger i sakens natur at det å be på denne måten lett kan føre til tretthet: interessen som kanskje ikke var så stor og temmelig begrenset, avtar. Enten viser det seg at den åndelige interessen har lite med Gud å gjøre og at det hele bare blir et rent mentalt eksperiment; eller at interessen avtar, fordi man er for fortrolig med formålet, hvilket bevirker at man får følelsen av å ha kastet bort tiden. Sinnets øye blir fort trett av bilder, og evnen til spekulasjon kjeder seg ved gamle betraktninger. Når dette stadium er nådd, er det et tegn på at tiden er inne til å gå over til en mindre sanselig, til en mindre materiell måte å be på. Sammen med andre tegn bør man overveie grunnene til at man beveger seg bort fra de mer konkrete forestillinger til bønner av abstrakt natur; bare kjedsommelighet berettiger neppe til å forkaste meditasjonen.

Det er derfor at vi i aften har samlet oss her til inntrengende bønn: vi vil sone for de krenkelser som blir tilføyet Gud. Vi vil be med paven for våre brødre og søstre som blir forfulgt for sin tros skyld. Vi vil også be for dem som i forblindelse raser mot Kristi Kirke og ikke innser at de kristne verdier er de eneste som kan gjøre menneskene i sannhet lykkelige, ikke bare i det kommende liv, men også her på jorden.

*

Høytelskede i Herren. Kirken kan aldri gå til grunne. Kristi løfte om at helvetes makter ikke skal vinne over den, vil alltid gå i oppfyllelse, selv om alle kirkebygninger, ja selve Vatikanet med Peterskirken skulle bli et bytte for dens fiender. Kirken vil ennå stå ved det siste menneskes dødsleie som Guds sendebud og veiviser inn i evigheten.

Det er vår tro: en, hellig, katolsk og apostolisk Kirke.

LENGSLER

Med lengselsfulle bønner forstår vi slike som springer ut av hengivenhet og framtvungne handlinger. Vi har sett at det var refleksjonen og forestillingsevnen som sto mest i forgrunnen under meditasjonen; etter at disse har gjort sitt arbeid, er tiden kommet for evnen til hengivenhet å gjøre sin gjerning. Når man ber av hengivenhet, retter viljen sine handlinger mot Gud, fordi den tørster etter Ham og lengter etter å velge å gjøre det som Hans kjærlighet krever. Det er innlysende at dette er en mer forenende øvelse enn meditasjonen, men ennå ikke en slik hjertets løftelse at den frigrir fra de laverestående evners materielle hjelp: minnet og fantasien gir fremdeles stoff til bønnens tale. Talende bønn fortsetter helt til bruken av ord — det at man gir begrepene form med ord i sitt sinn — opphører og erstattes av en mer indre samling. Den bønn som springer ut av hengivelse vender seg til Gud uten den ettertanke som formet bønner under meditasjon: nesten med en gang ånder den av kjærlighet, anger, tillitsfullhet eller av den følelse som for øyeblikket er framherskende i sjelen. Det er en mer spontan bønn enn meditasjonens; der finnes færre regler. Noen ganger ber man lett og med egne ord; andre ganger tvinges bønner fram og uttrykkes med bestemte vers fra Davids salmer, fra evangeliene eller fra helgenenes skrifter. Noen ganger vil en bønn som stadig gjentas, være nok til at man fortsetter å be en stund framover; andre ganger er det nødvendig med nye impulser og nye hensikter, knyttet til dem. Ånden ånder allerede mer fritt i sjelen og møtes av en større frihet.

DEN FROMME BETRAKTNINGS BØNN

Denne bønn springer ut av indre hvile, av viljen til å stå til tjeneste for Gud, av skjulte erfaringer, av sann selvfornektelse, av stille tro osv. Navnene gir uttrykk for forskjellige sider ved ett og det samme: at man har gitt avkall på å resonnerere og at oppmerksomheten er rettet mot Gud i taus kjærlighet. Det finnes mange grader av denne bønn, men man dveler aldri lenge ved noen enkelt av den. På tidligere stadier gjør den resonnerende evne seg gjeldende; på senere stadier bringes sjelen til en utisløret beskuelse av Gud og til opplevelsen av Guds mystiske nærvær. I sin lavere form hvorunder man i første rekke forsøker å skjulte ut forestillingsevnen og trangten til å anstille betraktninger samtidig med at man søker å konsentrere sin oppmerksomhet om Gud, er den stille betraktningsbønn i nådens tilstand mulig for mennesket. I sin senere utvikling er bønner direkte overnaturlig: den er uoppnåelig ved menneskelig bestrebelse, og man kan heller ikke gjøre seg fortjent til den ved gode gjerninger. Alt det sjelen kan gjøre er å gjøre seg rede til å ta imot den nåde Gud måtte vele å gi. Å kunne oppleve en tilstand av kontemplativ bønn er en nåde som sjelene bør trakte etter. Men de kan ikke regne med å motta den.

STRØTANKER

Fra Fénelons «Lettres aux Hommes»

VED L. W.

«De som har levd langt fra Gud, innbiller seg at de er kommet Ham meget nær så snart de har gjort det første skritt i den retning. Den mest kultiverte og opplyste mann viser like stor mangel på forståelse i dette som en bonde der tror seg å være en fullendt hoffmann fordi han har sett kongen.»

*

«Der er mennesker som påstår seg å elske Gud på betingelse av at de kan skamme seg over Hans kjærlighet og skjule den som en svakhet; at de kan rødmme over å vedkjenne seg Ham som en venn der er verdig deres kjærlighet; at de kan nøye seg med å iakttå visse ytre religiøse former; men for øvrig leve på verdens nåde og uten å turde gi noe til Gud uten med dens tillatelse.»

*

«Prøv å diskutere lite, men å gjøre en god del. Hvis vi ikke passer på glir vårt liv bort i teoretisering, og vi skulle trenge et liv til for å praktisere. Der er alltid fare for at vi skulle innbille oss våre fremskritt holder tritt med våre teorier om fullkommenheten; mens alle slike storslagne idéer så langt fra å fremme mortifikasjonen av selvet, bare tjener til å holde den gamle Adam levende i oss og nære vår selvtilitt.»

*

«De som studerer burde betrakte det som et virkelig kall fra Forsynet, og arbeide slik som menneskene går til torget for å skaffe de nødvendige forsyninger fra dag til dag, og for øvrig burde alt studium være gjennomtrengt av bønnens ånd. Gud er på samme tid kjærlighet og sannhet. Vi kan ikke virkelig kjenne Sannheten hvis vi ikke elsker den. De som elsker den godt, kjenner den godt; ikke å elske kjærligheten er det samme som ikke å kjenne den. Den som elsker meget og ydmykt, erkjenner sin uvitenhet, er Sannhetens utkårede; han vet hva vise menn er uvitende om og ikke en gang bryr seg om å vite.»

*

«Jo dypere, mer subtilt og forfinet selvet er i et menneske, desto vanskeligere er det å beseire det. Det slipper unna i subtiliteter; det unnskylder seg under plausible påskudd; det er farligst når det synes mest harmløst.

Dette er den hemmelige historie til et vitebegjærlig sinn, henfallen til å resonere, besatt av filosofiske systemer og strevende etter å beherske alle omkring seg ved hjelp av dem. Vi derimot burde være gjennomtrengt av en ånd som er vår egen uendelig overlegen; vår filosofi må vike plassen for evangelisk enkelhet. «Salige er de fattige i ånden.» Hvorav jeg slutter: «Ve over de rike i ånden, de lærde som hoper opp kunnskaper, den selvtilfredste filosof, den umettelige forsker som ågrer med sine lys som en gnier med sine skatter. Disse onde rike menn holder daglig intellektuelle festmåltider, mens Lasarus tålmodig lider hunger.»

*

«Du tviler og kan ikke holde ut under tvilen. Det for-

undrer meg ikke, tvil er tortur, men hold opp å argumentere og du vil slutte med å tvile. En enkel tros skygger er meget forskjellige fra tvilens; dens vanskeligheter bringer med seg sin egen trøst og frukt. Etterat de har slått en mann ned, reiser de ham opp og lar ham tilbake i full fred. Tvil er forpintheten i en sjel som er overlatt til seg selv og av egenkjærlighet søker umulige garantier. Hva har du ofret til Gud om ikke din egen dømmekraft og egeninteresse? Vil du tape det av syne som har vært ditt mål helt fra første skritt, nemlig å overgi deg selv til Gud? Vil du lide skipbrudd når du nettopp er nådd i havn, ta tilbake din gave, og kreve at Gud skal underkaste seg dine regler, mens Han krever og du har lovet at du vil vandre slik som Abraham i troens dypeste mørke?»

*

«Enkel lidelse er en purgatorium, men et splittet sinn er som helvete. Lidelse uten utroskap er rolig og fredfull på grunn av sjelens udelte vilje til å si ja til den smerte som Gud sender. Men forpinthet og engstelse er likesom en revolte mot Gud, og en splittelse i viljen som synes å slite sjelen i stykker.»

*

«Vi kan ikke tilfredsstille oss selv eller hverandre så lenge vi bærer på en bedre viten som vi hverken vil følge eller kvele.»

*

«Dette livs fred er bare å finne i uvissheten. Den rene kjærlighet finner først spillerom hvor alle garantier mangler.»

*

«Der kan ikke være noen tvil om at Gud behandler deg som en av sine venner, det vil si, ved å gi deg kors, prøvelser og ydmykkelser. De veier og midler Han anvender for å dra sjeler til seg, gjør sitt verk hurtigere og mer virkningsfullt enn ens egne anstrengelser, for de rykker opp selve egenkjærlighetens fibre som vi neppe engang kunne oppdage; men Gud som kjenner alle våre smutthull, går rett på saken og rører ved ondets rot.»

*

«Bønnen er slett ikke det samme som den bevisste glede som ofte ledsager den . . . Den sanne bønn er ikke en følelses- eller fantasisak, men en tankes- og viljessak. Men en kan lett ta feil når en taler om nytelse og glede. Der er en helt og holdent ubestemt og uoverlagt glede som ikke har sitt utspring i viljen; og der er en overlatt glede som er hverken noe mer eller mindre enn en standhaftig vilje . . . Denne glede er uatskillelig fra all virkelig bønn, fordi den i seg selv er bønningen; men denne som hører til viljen, ledsages ikke alltid av den andre fryd som er ufrivillig og følbar. Den førstnevnte kan være i høyeste grad reell, og allikevel ikke gi noen følbar trøst; og slik kan sjeler som prøves hardt, bevare viljens glede i en fullstendig tørr bønn uten bevisst behag. Ellers ville vi være nødt til å si at sjelene bare fullkommengjøres i

Påskemotiv. Tysk billedvevkunst fra etter krigen.

Guds veier i samme grad som de føler sitt behag i det gode vokse, og at alle sjeler som blir prøvet ved å berøres følbart glede, har mistet Guds kjærlighet, og bedrar seg selv. Det ville være ensbetydende med å snu opp ned på alt og gjøre fantasien til fromhetens målestokk, en fremgangsmåte som ville lede til den farligste fanatisme, idet hver enkelt gjør sin egen smak og behag til målestokk for sin egen fullkommenhet.»

*

«Si hva som stiger opp i ditt hjerte. Si til Gud at du ikke kan føle Hans kjærlighet, at du er tom og kald, at Han tretter deg, at Hans nærvær ikke beveger deg, at du gjerne ville forlate Ham for den tommeste atspredelse, at du aldri vil føle deg lett til sinns før du er langt borte fra Ham og full av deg selv. Bare si Ham alt du vet er galt med deg . . . Si: «Å, Gud, se til min utakknemlighet, min mangel på utholdenhet i troen! Ta mitt hjerte, for jeg vet ikke hvordan jeg skal gi det til deg; behold det, for jeg kan ikke vokte det for deg. Legg på meg alle de plager og kors som er nødvendige for å holde meg under ditt åk. Ha barmhjertighet med meg, på tross av meg selv!»

*

«Min Gud, frels meg fra den skjebnesvangre treldom som menneskelig anmasselse ikke unnsar seg for å kalle frihet! I Deg alene kan mennesket bli fritt. Din sannhet skal gjøre meg fri!»

*

«Et menneske blir livløst og uten mot så snart det er uten def ubeskrivelige noe som støtter det, holder det oppe, fornyer det time for time.»

«Å høre en sannhet om seg selv er mer utålelig enn å si seg selv hundre sannheter. Vi er tilbøyelige til å bli ikke så meget ydmyket av de siste som fornøyd med oss selv fordi vi har vært kloke nok til å oppdage dem. Men det slag en annen gir oss er alltid følbart.»

*

«Prøv ikke å foregripe hva som vil komme med større fremskritt i nåden: den vil gjøre klart hva en altfor engstelig søken ikke vil vise deg eller vise deg på en slik måte at du ikke vil ha noen gagn av det. Du vil bare bli ulykkelig til sinns og til og med hindret i din fremgang ved ustanselige tankeavsporinger; den tid du skulle ha anvendt til å samle deg kjærligheten til Gud, ville bli brukt til anstrengte selvransakelser og faktisk fostre egenkjærlighet.»

*

«Nesten alle som har satt seg til mål å tjene Gud gjør det mer eller mindre for sin egen skyld. De ønsker å vinne, ikke å miste, å eie, ikke å tape, å vokse, ikke å avta. Og dog består hele tiden vår indre fremgang i å tape, ofre, avta, ydmykes og avkle selvet endog for Guds gaver, slik at det mer fullstendig kan bli Hans.»

*

«Korset er et hellig relikvie som vi må trykke tett til oss, og kjærligheten uten korset ville være en villedelse og bli en illusjon, men korset styrter i grus alle storslagne idéer, alle vakre fantasifostre, enhver trøstefull følelsesrus.»

*

«Alle de villeste lidenskaper som fører menneskene bort fra Gud, er ikke annet enn den sanne kjærlighet som har forvillet seg fra sin kilde. Gud skapte oss til å leve for Ham og Hans kjærlighet. Vi fødtes for å næres og fortæres av denne kjærlighet som en fakkell fortæres, mens den sprer lys omkring seg. Dette er den velsignede livets flamme som Gud har tent i vårt hjertes dyp, alt annet liv er ikke annet enn død.»

Jubileumstevne på Hamar 29. juni

Som kjent står Hamar by i de store jubileers tegn: Det er 900 årsjubileum for det gamle Hamar, og 100 år siden det nye Hamar ble kjøpstad. En lang rekke arrangementer vil inngå i jubileumsfestlighetene som egentlig tar til 13. mai. Som naturlig er har også den katolske Kirke blitt reservert en særlig dag, selvsagt først og fremst ut fra byjubileets historiske bakgrunn. Dertil kommer at det i år er 25 år siden den nye katolske menighet på Hamar ble opprettet, samt 10 år siden St. Torfinn kirke ble reist.

Det er St. Olavs Forbund som har påtatt seg å arrangere feiringen av disse store og små katolske jubileer innenfor rammen av byjubileet, og dagen er fastlagt til søndag 29. mai. Der vil bli arrangert et større stevne på Domkirkeodden med forutgående pontifikalmesse i Domkirkeruinene. Det er ennå ikke avgjort hvordan reisen til Hamar best kan koordineres for de forskjellige menigheters vedkommende, men en venter at oppslutningen til stevnet vil bli så stor at en særlig reiseordning med Oslo som felles utgangspunkt, vil komme i stand.

Nærmere redegjøring vil senere bli utsendt fra St. Olavs Forbund.

KATOLSK MISJON I KONGO

Mindre enn ti år etterat Stanley utforsket det nåværende Belgisk Kongo fulgte misjonærer i hans spor. Det var bare for 60 år siden, og i dag er der allerede like så mange katolikker i dette landet som i hele China, som alt i år 1300 hadde en erkebiskop i Peking.

For tiden er over halvparten av China behersket av en ateistisk politisk ideologi og resten av landet truet. Ut-siktene for misjonærer her er derfor dårlige for øyeblikket, og Kirken i Kongo har av den grunn spesiell interesse for oss.

Belgisk Kongo begrenses i øst av det britiske protektorat, hvor store utviklingsplaner er under arbeid, og i syd av de tre sentralafrikanske stater som muligens vil danne det nye Capricorn Dominion.

Hvordan er så den nåværende stilling og framtidssiktene i den store misjonsmarken i Kongo?

Prestene i Belgisk Kongo bebyrdes med et stadig stigende antall troende. For femti år siden hadde hver prest gjennomsnittlig ansvar for omkring hundre døpte katolikker, mens han i dag har omkring 1700. Tallene varierer for de forskjellige stasjoner og i distrikter hvor der er stor tilgang på konvertitter, er tyngden tyngst. I ti av de 28 stasjonene i Belgisk Kongo er det langt over 2000 kristne på hver prest, og i Urundi-stasjonen når tallet 4400. For å bedømme situasjonen riktig må vi også ta i betraktning at en del av prestene er opptatt med skoleundervisning, arbeid for pressen og administrativt

arbeid. Dessuten er der en del som er for gamle til å arbeide. Problemet er derfor alvorlig nok.

Ved siden av de 3 300 000 katolikker er der i Belgisk Kongo 600 000 protestanter. De protestantiske misjonærene arbeider med stor selvpoffrelse, men de kan ikke selv unnlate å merke at de forårsaker en viss splittelse. At de kristne er delt i to leirer gjør at de mest opplyste negrene blir likegyldige i religiøs henseende. Dessuten ser de at hvite kjøpmenn og industriherrer, intelligente og rike folk som blir respektert og har autoritet i landet, som regel ikke praktiserer noen religion. De skjønner derfor at de ikke trenger kristendommen for å nå sivilisasjonens goder.

Kirken må ha flere prester i Kongo, men hvor skal vi få dem fra? I Kongo selv? For tiden arbeider 243 innfødte prester ved siden av 1569 misjonærer i 5 seminarier. Der er 372 studenter som studerer filosofi og teologi for å bli prester. Dette er et høyt tall når man tenker på at halvparten av katolikkene i Belgisk Kongo har vært kristne i mindre enn 10 år. Men selv om alle disse når fram til ordinasjon, noe som er utenkelig, vil de ikke en gang kunne overkomme omsorgen for de 850 000 katekumener som står ferdig til å tre inn i Kirken. Der må derfor finnes prester i Belgia eller andre steder. Av de 1569 misjonsprester i Kongo for tiden er 1246 belgiere, resten andre nasjoner. Med legrødre og søstre kommer tallet opp til 3954, hvorav 3190 belgiere.

Det glade budskap

Av fransiskanerpater Leo van Eekeren

St. Paulus skriver i brevet til hebreerne: «Etter at Gud for dundum hadde talt mange ganger og på mange måter til fedrene gjennom profetene, har Han til sist i disse dager talt til oss gjennom Sønnen.» (Hebr. 1, 1.) Guds Sønn, Jesus Kristus, har brakt oss det glade budskap. Han har talt til oss om Faderen. Ingen andre kjente Faderen enn Sønnen, men Sønnen har villet åpenbare for oss Faderen. Og det som Sønnen har fortalt for oss om Faderen, er det glade budskap. Dets vesen eller hovedinnhold er troen på Faderen og menneskets gjenfødelse som Guds barn. «Vi kalles ikke alene Guds barn, men er det også i virkeligheten», sier St. Johannes (1 Joh. 3, 3). Dette er den største og mest glade gave som Kristus brakte oss i Faderens navn. Og det største bud som Kristus ga oss, er: «Du skal elske Faderen av hele ditt hjerte.» Målet for vårt liv her på jorden er lengselen etter Faderen og heimferden til Faderhuset.

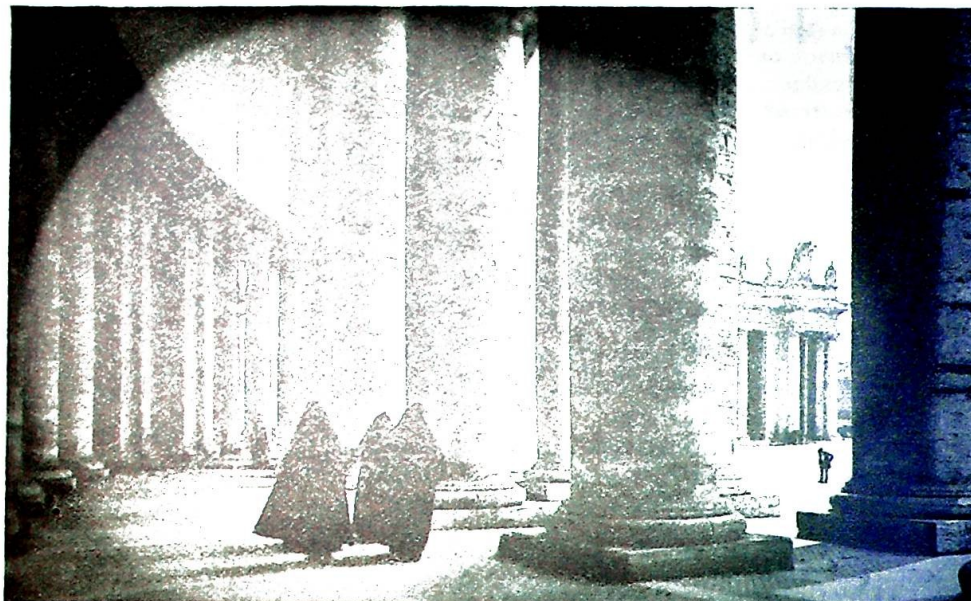
Den som aldri har følt, opplevd eller forstått at Gud i virkeligheten er vår Far, er ennå langt borte fra det glade budskap og enda lengere borte fra å være glad i Gud. Les en gang rolig og oppmerksom det Hellige Evangelium, det som Kristus sier oss om «sin» og «vår Far», om spurvene på taket, om liljene på marken, om den fortapte sønn, og om Guds søkende, medlidende, tilgivende

og barmhjertige kjærlighet. Hvorledes kan vi, når vi har hørt dette Evangelium, være urolige og engstelige for Gud som iler synderen, det fortapte, fortvilede menneske i møte, faller om halsen på det og kysser det. Hvem kan høre disse og slike gripende skildringer uten å bli rørt av inderlig glede? Kristendommen forkynner dette vidunderlige budskap at «så har Gud elsket verden at Han har gitt sin sønn, den enbårne, så hver den som tror på Ham, ikke skal gå tapt, men ha det evige liv». (Joh. 3, 16.)

Det evige liv er en uforskyldt gave av Guds evige kjærlighet som Jesus Kristus gir oss i vår forening med Ham i den helliggjørende nåde. Ved dåpen eller ved den helliggjørende nåde blir vi forenet med Jesus Kristus og delaktige i den guddommelige natur (2. Pet. 1, 11). Således er vi Guds barn, Guds arvinger og Kristi medarvinger (Rom. 8, 17). Og en gang skal vi som Guds barn være evig lykkelige i himmelen, der vi skal «se Ham som Han er». (1. Joh. 3, 3). Dette er det glade budskap, den sanne lykke, den indre fred som Kristus har brakt oss: «Gud er vår Far, vi hans barn.» Når vi i virkeligheten er glad i dette himmelske budskap, vil vi aldri forlate Jesus Kristus og hans kirke. En gang har Gud levd her på jorden for å søke og frelse det som var tapt, og Han ble spottet som «syndernes og toldernes venn». Når Jesus talte, følte tilhørerne og alle som var sjelelig og legemlig nedfor seg trøstet. De fulgte Ham dagevis for å høre på Ham. Aldri hadde noen talt som Han om Gud. Han hadde bare én tanke: At de måtte omvende seg.

Tre millioner pilegrimer til Rom jubelåret 1950

*Fra kolonnaden
på St. Petersplassen.*

Tre millioner pilegrimer fra hele verden ventes til Rom under jubelåret 1950 som vil bli høytidelig proklamert på julaften i år, heter det i en melding til Stockholms-Tidningen fra bladets korrespondent i Rom. Flyplassen Ciampino utenfor Rom kommer til å bli en av de største og mest frekventerte i hele Europa med om lag 400 ankomende og avgående fly om dagen, fullsatte med pilegrimer fra hele verden.

Ekstratog fra den vestlige delen av kontinentet kommer til å rulle inn på hovedjernbanestasjonen i Rom i rask rekkefølge. Den vil være ferdigbygd neste år, helt i funksstil. Den kommer til å se ut som en eiendommelig kube for kjempebier, bygd av lys travertin, med interiører av mosaikk, marmor og alabast og minne om sideskipene i en hypermoderne basilika.

Langs den om lag 100 meter brede hovedgaten som fører fram til Vatikanet, reiser nå det ene kjempekompleks seg etter det andre ved siden av gamle historiske palasser. De skal bli herberger, hvor pilegrimene til meget rimelige priser kan få tak over hodet og enkel mat mellom høytidsgudstjenestene.

Ifølge en tradisjon som strekker seg langt tilbake i tiden, men som sikkert var levende ved sekelskiftet 1299—1300 under pave Bonifacius VIII, finner jubelårene sted hvert 25. år. Hensikten med dem er å kalle pilegrimer til Rom, hvor de ved apostelen Peters grav og på de andre hellige steder kan samles i bønn og gjøre bot for å sone den synd som alle bærer sammen for krig og andre onder og for å bli skånet for disse ulykker i framtiden.

Det er også meningen med jubelåret 1950. Det k u n n e bli en høytidelig stadfestelse av freden etter alt det som er hendt. Men man er allerede så langt på vei mot en ny stor konflikt at det ser ut til at Rom bare vil bli besøkt av pilegrimer fra land som ligger utenfor jernteppet. I Ungarn var det nettopp kardinal Mindszenty som skulle ha organisert pilegrimsferdene til Rom . . . Det har derfor ikke vært til å unngå at spenningen i verden allerede har kastet sin skygge over forberedelsene. Kominform har også drøftet jubelåret og den betydning besøket i Rom av om lag 3 millioner mennesker fra hele verden vil ha. Også på det hold er man i ferd med å smi sine planer for å legge vanskeligheter i veien for arrangørene.

Luftbro New York—Rom

Men verden utenfor jernteppet er stor, og alt tyder på at tilstrømningen av pilegrimer denne gang kommer til å slå alle tidligere rekorder og bli noe man aldri før har opplevd maken til. Ikke minst fordi amerikanerne kommer til å kaste hele sin tyngde i vektskålen. De kommer til å organisere en «luftbro» fra De forente stater til flyplassene omkring Rom. Noe i likhet med luftbrua til Berlin, men en pilegrimenes luftbru. Og de som ikke har anledning til å gjøre bruk av denne «bru», vil kunne følge seremoniene i Peterskirken gjennom televisjon.

Vatikanets kringkastingsstasjon skal bygges ut. På 50-årsdagen for lesningen av sin første messe den 2. april vil Pius XII ha mottatt en større pengesum som er samlet inn over hele verden. Den skal brukes til å gjøre Vatikanets kringkastingssender til en av de sterkeste i verden på alle bølgelengder. En hel stab av fagfolk fra hele verden vil bli ansatt for å betjene sendingene på alle språk. Særlig vil det bli gjort meget for over kringkastingen å gjøre katolikkene bak jernteppet delaktig i begivenhetene i Rom under jubelåret.

FORFØLGELSEN I RUMENIA

Regjeringen i Rumenia har brukt alle midler for å få katolikkene til å gå inn i den skismatiske kirke. — En prest fikk besøk av en politioffiser ved alteret mens han leste messe, og ble bedt om å undertegne et dokument, uten nærmere grunn. For å unngå oppstyr i kirken, skrev han under. Etter messen fikk han høre at han hadde gitt sin tilslutning til skismatikerne. Han gikk straks til politistasjonen for å annullere signaturen, men ble arrestert og deportert.

En annen prest ble holdt under vann i timevis. En tredje fikk føttene nedgravet i sement, og ble nektet mat

De italienske guttebyers skaper, presten Antonio Rivolta, besøker Sverige

Sveriges ledende representanter for ungdoms- og skolearbeid som etter alt å dømme mener de har noe å lære av de initiativ og erfaringer som gjøres også i katolske land, hadde nylig gleden av å ha skaperen av de italienske guttebyene, den katolske prest Antonio Rivolta som gjest og foredragsholder. Det ble arrangert to møter, et i Medborgarhuset for Stockholms ungdomsledere og et offentlig i Røda Kvarn. Til begge foredrag var det overfylt hus. Publikum hilste foredragsholderen med stormende begeistring.

Om foredraget i Medborgarhuset skriver en av Stockholmsavisene følgende:

At interessen for hans idéer og initiativ er stor, kunne man lett konstatere ved et besøk i møtesalen, som var fylt til trengsel. Ungdomsnemndens fritidsavdeling, som hadde tatt initiativet til sammenkomsten, hadde all grunn til å være tilfreds med frammøtet. Etter en velkomsthilsen av direktøren for barnetilsynet i Stockholm, Otto Wangson, fortalte don Rivolta ved hjelp av tolk om sitt arbeid og de resultater som var nådd. Han fortalte om starten i Santa Marinella i 1945, hvor han til å begynne med tok imot 22 gutter som han ville hjelpe til en god start i livet. I dag har guttebyen om lag 500 innbyggere, selvstyre, muligheter til å forsørge seg, og vokser stadig. Guttene får styre seg selv. De som vil gå sin vei, får gjerne det. Mange har også forlatt byen, men alle er kommet tilbake igjen. Religionstvang forekommer ikke. Meningen er at guttene skal oppdra seg selv og hverandre til gode medborgere. I alt finnes det nå fire slike guttebyer i Italia. I forbindelse med foredraget ble det vist en filmopptagelse fra guttenes by, hvor man kunne følge dem på deres vandring gjennom de forskjellige avdelinger. Filmen ga et sterkt inntrykk av hvilken viktig oppgave guttebyene har å fylle i etterkrigstidens Italia. Programmet omfattet også framvisning av den gripende italienske filmen Sciuscia. Rivolta framholdt at den var helt autentisk og riktig i sin konsentrerte form, og fortalte at han i sin by hadde flere gutter som var hentet nettopp fra det fengsel filmen i vesentlig grad gjengir scener fra, — gutter som hadde funnet seg vel til rette og som lik-som levde opp på nytt etter at de endelig hadde fått en mulighet til å gjøre noe ut av sitt liv.

og drikke til han undertegnet erklæringen. Andre igjen ble torturert i 24 timer med speil som reflekterte sterkt lys. Til slutt mistet de forstanden og skrev under uten å vite hva de gjorde.

I alle tilfellene inneholdt erklæringen følgende ord: «Av min fri vilje og uten tvang har jeg besluttet å gå inn i den ortodokse kirke.»

I klosteret til den ortodokse kirke i Neami er der fengslet 42 prester som klager over at de blir sultet. I fengslet i Aiud er der omkring 300 prester.

Det er forbudt å gi mat til fengslete prester eller hjelpe

Norsk pilegrimsreise til Rom i det hellige år

Som meddelt i forrige nr. av St. Olav er arbeidet innledet med den norske deltaking i det forestående Jubelår 1950. For Det Apostoliske Vikariats vedkommende har Hs. Høyververdighet biskopen mottatt den offisielle innbydelse fra det Pavelige Statssekretariat ved brev av 31. aug. f. å. Centralkomiteén som har sete der har anmodet Biskopen om å oppnevne en komité som skal stå under biskopens beskyttelse og opproberes av Centralkomiteén.

Hs. Høyververdighet har overdratt det ærefulle oppdrag til St. Olavs Forbund, og komitéen som utgår herfra har fått følgende sammensetning: hr. Alfred *Taxt* (sekretær), frk. Paula *Abry*, hr. Wilfred *Fiala*. Vikariatssekretæren, pastor Hansteen Knudsen, er biskopens representant i komitéen og fører korrespondansen med Centralkomiteén i Rom. Hans eksellense biskop dr. J. O. Smit har elskverdiggst påtatt seg å være Vikariatets faste representant i Centralkomiteén, en ordning som innebærer store organisatoriske fordeler.

Komiteén som nylig hadde møte kan meddele at det arbeides med en felles nordisk pilegrimsreise som tar sikte på å utgå fra København i slutten av mai 1950. Så snart forhandlingene er ført til ende, vil opplysninger bli tilstillet Vikariatets sokneprester og lokalledd av St. Olavs Forbund. Men komitéen henstiller allerede nå til alle interesserte å innstille seg på arrangementet. Alt vil bli gjort for å finne en rimelig ordning av reisen, slik at utgiftene blir overkommelige for flest mulige.

Den internasjonale katolske kvinnelige protesterer

Den internasjonale katolske kvinnelige, U.I.L.F.C., som N.K.K.F. er medlem av, har på vegne av sine 36 millioner medlemmer fra 60 nasjoner sendt sekretæren i F.N. en protestskrivelse mot det brudd på frihet, rettferdighet og dermed også på fred som er skjedd ved dommen over kardinal Mindtzensky og tusener av andre mindre kjente personer.

Man påpeker at det er F.N.s mål å hevde og oppmuntre menneskerettighetene og den fundamentale frihet for alle.

dem på noen måte. Dessuten blir prestene nektet å lese messe eller utføre andre religiøse handlinger.

Alle katolske kirker er blitt lukket, og selv de som er blitt overlevert til de ortodokse, er tomme og ubrukte.

Ved dekret nr. 1998 har nasjonalforsamlingen oppløst den katolske kirke i Rumensia med alle tilhørende organisasjoner. All eiendom, fast eller bevegelig, er blitt ekspropriert. Omkring 800 prester sies å være flyktninger. Der var i Rumensia inntil i fjor omkring 1600 katolske prester som hadde omsorg for omkring 1 500 000 katolikker.

Litt om tillit

Tillit er i alle livets forhold av en avgjørende betydning for det gode resultat. Et mistenksomt menneske som ikke venter seg noe godt fra sine medmennesker, vil aldri nå de virkelige verdier. For oss er jo tilliten endog en følge av vår tro, og en nødvendighet for den som strever etter å leve sin tro. Et liv i troen gjør mennesket tillitsfullt.

Vi kan vise vår tillit på mange måter, og det er mange måter vi skal vise vår tillit på. Et menneske som er betrodd oss (og hvilket menneske er ikke det), har kanskje feilet. Vår tillit skal komme ham til hjelp. Han trenger til selvtillit, men den utvikles ved den tillit andre viser ham. Tilliten er en vesentlig del av neste-kjærlighetens store forsømte bud.

Den største tillit viser vi et menneske når vi med kjærlighet viser ham hans egne feil. Det er tilliten til at han, vennen, vil kunne se kjærligheten i det, ønsket om å gjøre vennen mer fullkommen, om å gavne den felles sak. Det er tillit til at man overfor dette menneske, denne trosfellen og vennen, ikke behøver å veie sine ord på gullvekt. Tillit til å finne forståelse.

Å få merke denne tillit er en lengsel hos de fleste av oss. Intet kan gjøre oss mer ondt enn å se den sviktet.

I vårt arbeid må tilliten være en selvfølge, ellers kan det ikke gjennomføres.

Franciskanernes 25 års jubileum 7. april.

Birgitte West: Frans av Assisi.

I tilslutning til St. Olav redaksjonelle artikkel i siste nr. vil vi oppfordre alle katolikker i Oslo og nærmeste omegn i selve jubileumsuken for Franciskanernes ankomst til Norge å avlegge et besøk i St. Hallvards kirke, be en bønn der for en snarlig realisering av byggeplanene, og legge en pengegave i den bøsse hvorpå der står «Til den nye St. Hallvards kirke. Venner av Franciskanerne i Norge.

St. Olav ønsker alle sine lesere, medarbeidere og annonsører en gledelig påske!

Neste nummer av bladet utkommer 28. april.

Nytt nummer av «Catholica»

Første ordinære nr. av tidsskriftet «Catholica» i dets 6. årgang foreligger nå fra Arne Frost-Hansens forlag i København. Nummeret inneholder en interessant artikkel om den store danske vitenskapsmann Niels Steensen. Den nyutnevnte professor i kirkehistorie ved universitetet i Bonn, dr. theol. Herbert Jedin skriver om Tridentiner-Konciliet i perspektiv. Forfatteren magister Olaf Pedersen, hvis bok «Fra Kierkegaard til Sartre» nå er ved å bli utgitt i flere europeiske land, redegjør for kirken og eiendomsretten. Som sedvanlig inneholder det fornemme tidsskrift en rekke notiser samlet under fellestittellen Miscellanea, og nummeret avrundes av en serie bokanmeldelser.

Fra UNGDOMSFRONTEN

HOLLAND

Det katolske Holland opplevde sin store renessanse for ca. 100 år siden. De var dengang ikke så mange, men de tok energisk fatt og der ble opprettet mange organisasjoner som etterhvert har fått en sikker plass i landets offentlige liv.

Under okkupasjonen ble alle disse oppløst av nazistene, på én nær: Den Katolske Aksjon. Denne bevegelses rent religiøse program ble dens redning. Det var først under krigen at denne organisasjon vokste fram til en virkelig katolsk folkebevegelse, idet den så det som sin oppgave å løfte katolisismens fane høyt og ren over alt i Nederland. Man samordnet seg i fire underavdelinger: Menn, kvinner, mannlig ungdom og kvinnelig ungdom, som hver igjen er en sammenslutning av sogneforeninger under en geistlig leder, men ellers utelukkende bestående av lekfolk. Lederne, både geistlige og lekfolk, utgjør til sammen Den Katolske Aksjons Nasjonalråd under en kirkelig overleder.

U.S.A.

Den amerikanske katolske ungdom er organisert i mange foreninger av både nasjonal, lokal og forbundsmessig karakter, alt etter behov og stedlig tradisjon.

Disse foreninger, som nyter meget utstrakt selvstyre, går opp i en større enhet: Det Nasjonale Katolske Ungdomsforbund, med erkebiskopen av Boston, Mgr. Cushing som øverste leder. Forbundet består av to store hovedgrupper: én for alle sokneforeningene, og én for universitetsforeningene. Sistnevnte gruppe er igjen delt i to underavdelinger: Katolske Studenter Nasjonalforbund, og Newmanklubbenes Forbund.

Fra vikariatet:

Hans Høyerverdighet biskopen reiser 20. april til Luxembourg og vil være tilbake til jubileumsfesten på Hamar søndag 29. mai. Biskopens adresse vil være: Couvent Sainte Zithe, Luxembourg. I hans fravær utføres de løpende forretninger av vikariatssekretæren pastor I. Hansteen Knudsen. Bare privatpost blir ettersendt.

Redaktøren blir ikke å treffe i uken etter påske.

DØDE

Søster Viola.

Det tynnes i rekken av St. Elisabethssøstrenes pionerer i Norge. Onsdag morgen 24. mars byttet igjen en av dem det «forgjengelige» med det «uforgjengelige». Det var søster Viola (Hirschberg) som den dagen døde stille og rolig etter et kortere sykeleie og styrket med Kirkens siste nådemidler, i St. Elisabethssøstrenes Provinsialhus i Oslo. Søster Viola var født i Breslau, og kom til Norge i 1897. Hun nådde altså den høye alder av 84 år. Derfor vil dødsbudskapet ikke komme helt overraskende på hennes venner og kjente, som hun hadde fått mange av der hun i årenes løp virket som sykepleierske og sist som portnerske ved St. Elisabethssøstrenes Provinsialhus i Urtegaten. Hele den avdødes lange liv har stått i Guds og nestekjærlighetens tjeneste. Hennes minne vil leve lenge som den eksemplariske, fromme og oppfrende ordenssøster hun var. Og alle hun har gjort godt mot vil sikkert minnes søster Viola i sine bønner. Herren skjenke henne den evige hvile!

P.

Knut Oskar Knudsen.

Rentenist Knut Oskar Knudsen døde i Roma 15. febr. vel 70 år gammel. Han var opprinnelig fra Kragerø, og kom ved sin overgang til katolisismen til å sokne under Vår Frue menighet i Porsgrunn. Siden 1931 hadde han imidlertid vært fastboende i Rom. Herfra har han hele tiden fulgt Kirkens arbeide i hjemlandet med våken interesse og var en trofast bidragsyter til våre feriekolonier. Knudsen var i sannhet en gammel akademiker som kunne sin latin. Etter sin konversjon tok han i fremskreden alder opp hele det filosofiske og teologiske studium som kreves for en prest og avla til og med avsluttende eksamener i disse fag. Men han forsonet seg med en tilbaketrukket tilværelse i den Evige Stad, der han daglig delte ut av sine midler i stille, from velgjørenhet. R. I. P.

Maskinist Carsten Kristensen

Det var et sorgens budskap som føltes vidt i katolske kretser i Oslo, da det ble kjent at maskinist Carsten Kristensen ved Vor Frue Hospital 24. mars var avgått ved døden, 57 år gl. Som pasient ved den institusjon som han så lenge hadde tjent med eksemplarisk troskap og heder, lukket han sine øyne fredelig og hengivent i Frelserens favn, omgitt på sitt sykeleie av varm sympati fra alle sine mange katolske venner.

Hans gravferd fra kapellet på Vår Frelsers Gravlund viste hvilken plass maskinist Kristensen hadde i hjertet til de mange som sto i takknemlighetstgjeld til ham. En vidstrakt vennekrets, deriblant mange av våre prester, fulgte ham til hans siste hvilested.

Her hjemme - -

FREDRIKSTAD

St. Birgittaforeningen holdt i tirsdags en vellykket generalforsamling i prestegårdens hyggelige dagligstue. Både årsberetning og regnskap vitnet om det dyktige arbeid styret har utført i den forløpne sesong. Men Birgittaforeningens døtre er ikke som hunden i H. C. Andersens eventyr, der setter seg på skattkisten med rullende øyne og knurrer ad enhver, der vover å nærme seg for få en liten skilling. Nei, de åpner lokket på vid vegg, skraper bunnen og skjænker med det til-

stundende 50 års kirkejublieum for øye, med en flott gestus kr. 2500.— til nye liturgiske klær til vår lille kirke. Det lyder som et eventyr, men er dog sant, og derfor skal det på trykk!

E. V. B.

OSLO

St. Olavslaget avholdt et vellykket medlemsmøte søndag den 27. mars. Formannen Dag Jensen åpnet møtet og i en liten tale opfordret han bl. a. medlemmene til å slutte opp om laget. Han ga deretter ordet til aftenens foredragsholder frk. Sigrid Øde som i et spirituelt kåseri fortalte om franciskarnernes arbeid i Amerika.

Under ledelse av pastor Fishedick holdt man så øvelse i gregoriansk allsang — *Missa de Angelis* — som man skulle synges i ottemessen søndag den 3. april i anledning pavejublieet. Slike øvelser vil inngå i planen om tidlig høymesse med gregoriansk allsang i den første søndag i måneden.

Man gikk så over til den musikalske underholding, fiolin og piano, som ble besørget av herrene Hj. Christensen og Wolfgang Olafsen. Begge utøvere høstet sterkt bifall. Etter et hyggelig samvær sluttet dette møtet.

UTLANDET

VATIKANET

En sønn av en negerslave og en dronning av Frankrike er blant de 11 Guds tjenere som ventes å bli kanonisert i Det Hellige År 1950. Sønnen av negerslaven er *Martin de Porres* som var dominikaner. Dronningen av Frankrike er *Jeanne de Valois*, en datter av Ludvig XI og gift med Ludvig XII. Hun grunnla den religiøse Annunziata-ordenen.

BELGIA

Sosialt aksjonsår.

Biskopen av Namur, *André Charue*, har satt i gang et betydningsfullt eksperiment for å opplyse de store masser. Etter å ha utarbeidet detaljerte studieplaner for kaolikkene i sitt bispedømme, har han proklamert et «sosialt aksjonsår». I dette år vil det i hvert eneste sogn bli holdt minst to foredrag i måneden om katolisismens sosiale læresetninger. Direktiver og detaljerte instruksjoner for disse foredrag er sendt alle prestene i bispedømmet. I tillegg til dette vil det bli holdt særlige studiemøter for katolsk ungdom, lærere, juriser og ingeniører. Barn, syke og religiøse sammenslutninger er blitt tilskyndet til å be om at tiltaket må lykkes.

I et hyrdebrev hvor det gjøres rede for hensikten og formålet med det «sosiale aksjonsår» minner biskopen om at både pave Pius XII og hans forgjenger Pius XI ofte har beklaget «hvor lite kjent Kirkens sosiale syn og læresetninger er selv blant kristne». For å rette på dette er det biskop Charue har set det som sin plikt å gjøre dette syn vel kjent i hele sitt bispedømme.

Biskopen uttaler: «Det er ikke Kirkens oppgave å regulere teknikken i næringslivet og detaljert fastslå hvordan resultatene av den sosiale forskning bør settes ut i livet. Men dette betyr ikke at hele det område som er behersket av det praktiske liv ligger utenfor Kirkens virkeområde. Overalt hvor det er tale om den moralske lov og menneskets skjebne, har Kirken en rett til å tale..... Vi ønsker at kristendommens sannheter skal bli praktisert så fullstendig som mulig for å avhjelpe nøden i den tid vi lever i.»

ENGLAND

Kardinal Mindszenty og F.N.

I en bitende artikkel om Kardinal Mindszenty og De forrente nasjoner, offentliggjort i *Daily Mail* den 7. mars, skriver Sir Duff Cooper bl. a.:

«De forente nasjoner er nå alment betraktet som en åpenbar fiasko: enten må organisasjonen gjøres til et brukbart redskap eller også forsvinne. Den kan ikke fortsette som hittil.» Sir Duff Cooper slår videre til lyd for «at alle frie nasjoner nå benytter anledningen og ikke venter på en bedre: på vegne av hele den siviliserte verden bør de kreve at de ungarske myndigheter gir kardinalen friheten tilbake. Om dette krav avvises, bør man la de som avviser det få vite at deres veto i like høy grad er en fortidslevning som steile og hjul. Og dette krav,» skriver Duff Cooper til slutt, «bør følges av handling av dem som representerer de væpnede styrker i mer enn halve verden.»

Voksende katolsk innflytelse i England.

Den katolske kirke omfattes med voksende sympati i England, fordi den står som kommunismens hovedmotstander, skriver den anglikanske biskopen av Chelmsford i det engelske tidsskrift «Record». Den katolske kirke styrkes også som følge av innvandring fra Irland og kontinentet. Hertil kommer ytterligere at den katolske kirke i England har opprettet billige privatskoler som er blitt meget populære og godt likt av befolkningen. Biskopen beklager at man på grunn av økonomiske vanskeligheter stadig må nedlegge anglikanske skoler, mens nye katolske skoler stadig blir opprettet. Biskopen regner med at der i en overskuelig framtid bare vil finnes katolske privatskoler i England. Til slutt peker biskopen på det gode samarbeid som er etablert mellom de katolske medlemmer av Parlamentet, et samarbeid som når ut over partigrensene.

FRANKRIKE

De såkalte progressive kristne.

I forrige nummer gjenga vi den advarsel som erkebiskopen av Paris, kardinal Suhard, hadde rettet til de franske katolikker på anledning av s.k. progressive kristnes virksomhet. Følgende opplysninger viser, hvor påkrevet denne advarsel var.

Den progressive kristne bevegelse i Frankrike tok til i 1947 med utgivelsen av en stensilert bulletin. Denne bulletin har senere utviklet seg til en 16-sidig, trykt publikasjon som nå er bevegelsens organ og utgår i et opplag på 8000 eksemplarer. Den hollandske katolske avis *De Linie* opplyser at utgiftene til denne publikasjon i 1948 ble dekket av *Det franske kommunistiske parti*, og at det i inneværende år vil bli båret av *Kominform*.

Disse opplysninger underbygges av en melding som er sendt ut av Vatikanets kringkastingsstasjon og som har vært offentliggjort i *l'Observateur Catholique*, om at *Kominform* har etablert en ny virksomhetsgren som kalles *Disinform* (en forkortelse av *International Bureau of Disinformation*). Denne avdelings oppgave skal være å disorientere opinionen i Vest-Europa.

Det opplyses at *Disinform* vil basere sin virksomhet på de progressive kristne og at arbeidet særlig skal ta sikte på å sprengte katolske grupper og organisasjoner. Man vil bruke s.k. politiske flyktninger og falske prester som agenter. Man er allerede i ferd å utdanne 3000 slike agenter. De som skal arbeide i England, Holland og Vest-Tyskland utdannes på slottet Sigulda i Latvia, de som skal til de romersk-katolske land og De forente stater i Djinningrad i nærheten av Moskva.

ITALIA

Kommunistene skjerper sin antireligiøse holdning

De italienske kommunisters fører og tidligere vise-statsminister, *Palmiro Togliatti*, har nylig holdt en tale i Bologna som tilkjennegir at kommunistene i Italia vil skjerpe sin kamp mot Kirken. Kommunistene har hittil forsøkt å spille den venstre fløy av Det kristne demokratiske parti ut mot partiets høyre fløy og sentrum, men i Bologna erklærte *Togliatti* at den venstre fløy er «for klerikal til å kunne være demokratisk».

POLEN

Ytterligere 4 prester fengslet.

I den serie av arrestasjoner som har rammet tidligere medlemmer av den polske undergrunnsbevegelse ble også den katolske prest *S. Trzysynski* som fungerte som feltprest i undergrunnsbevegelsen arrestert. Under revolten i Varsjva i 1944 ble han arrestert av tyskerne og friggitt i 1945. Årsaken til arrestasjonen er ukjent.

Domstolen i Varsjva har nylig dømt franciskanerpateren *Niebrzydowski* til 5 års fengsel for å ha skrevet løpesedler som angivelig skal ha «nedsatt massenes skapende arbeid for å gjenreise landet». I virkeligheten inneholdt løpesedlene skriftsteder om gudsfornekernes evige skjebne. To andre franciskanere ble dømt til 3 års fengsel for å ha distribuert løpesedlene.

SKOTTLAND

Et felles hyrdebrev om kommunismen.

Erkebiskopene og biskopene i Skottland har i et felles hyrdebrev om «Den pågående krig mot religionen» under-

streket at kommunismen ikke er en politisk teori, men en åndelig kraft av vesentlig ond natur. Om den kristne holdning til dette onde heter det i hyrdebrevet:

«Det kardinal Mindszenty med sitt martyrium har lært verden, er at en mann, en eneste menneskesjel, ved Guds hjelp og nåde med en enkel handling kan vekke menneskenes hjerte og samvittighet og slå det første av de slag som vil komme til å bryte ned det djevleske system som er reist mot ham og oss.»

SPANIA

48 000 østerrikske barn får ferieopphold i Spania.

Den katolske aksjons ungdomsorganisasjon i Spania har tatt initiativet til og sørget for at 48 000 østerrikske barn får nytte godt av et lengere ferieopphold hos spanske familier. Den spanske regjering har lovet gratis reise for barna på spansk territorium.

TSJEKKOSLOVAKIA

Kirkepolitiske forhandlinger?

Ifølge «Tschechoslowakische Nachrichten» som utkommer i Bern, har kommissionen for kirkespørsmål i Sentralaksjonsutvalget til den tsjekkoslovakiske Nasjonale Front kommet sammen til forhandlinger for å forberede de drøftelser som vil bli innledet med den katolske kirke.

Det memorandum som de tsjekkoslovakiske biskoper for noen tid siden overrakte president Gottwald (tidligere referert i St. Olav) kommer til å danne forhandlingsgrunnlaget. Både regjeringens og kirkens forhandlere er allerede oppnevnt.

TYSKLAND

Kirken og den nye forfatning.

De katolske biskoper i Vest-Tyskland har vært samlet til en særlig sesjon i Peutzschen i nærheten av Bonn i februar. Fra konferansen er det sendt ut følgende erklæring:

«Dyp engstelse for vårt folks fremtid har bevirket at vi, Tsykiands biskoper, har vært samlet til denne særlige konferanse.

Forhandlingene i Det parlamenaristiske råd i Bonn om en ny forfatning gir oss grunn til å frykte at den føderative konstitusjon, slik som den nå trekkes opp, ikke kommer til å ta hensyn til fundamentale rettigheter og prinsipper som er av vital betydning for et sunt, politisk system. Statsforfatningen kan bare fylle sin oppgave og svare til sin hensikt om den er basert på den evig gyldige Guddommelige Orden, slik den er kommet til uttrykk i den naturlig rett og bekreftet og fullkommengjort ved Kristus. Verdigheten til det frie, moralske bevisste menneske må respekteres. Hver borger må være beskyttet av bestemte garantier som gjør det mulig for ham å forme sitt eget og sin families liv i overensstemmelse med sin samvittighet som igjen er underlagt den Guddommelige lov.

Et av de mest betydningsfulle krav som det er vår plikt å fremsette, er at foreldrenes Gud-gitte rett blir anerkjent i den føderative forfatning. Foreldrene er kalt av Gud og er ansvarlig overfor Ham for oppdragelsen av sine barn. Derfor må de ha anledning og rett til ikke bare å oppdra barna sine i familien, men også til å få dem utdannet i statens skoler på en måte som svarer til det ansvar som er lagt på dem.

Vi ønsker offentlig å slå fast at vi ikke under noen omstendighet oppgir dette krav. Når vi har fremsatt det, vet vi at alle katolske foreldre og hele den katolske befolkning, som deler vår engstelse, er enig med oss.

Hvordan kan en forfatning verne og sikre en fredelig fremtid for vårt folk så lenge man rolig ignorer disse fundamentale rettigheter? Kampene og lidelsene i de siste år vil ha vært forgjeves, om den føderative forfatning ikke sørger for at det blir umulig for staten å krenke den kristne samvittighet, om staten igjen tillates å bestemme over foreldrenes rettigheter med hensyn til skoleutdannelsen. Vi ønsker her og nå tydelig å fralegge oss ethvert ansvar for den utvikling som måtte bli følgen.

Vi katolske biskoper tilbakeviser bestemt de angrep som under diskusjonen om konkordatet ble rettet mot den Hellige Stol i pressen og Det parlamentariske råd. Disse angrep har på det dypeste krenket oss og hele den katolske befolkning. De krenket enda sterkere Den Hellige Far om vi tar i betraktning at Den Hellige stol selv under vår verste fornedrede konsekvent betraktet Tyskland som en forhandlingsverdige partner og alltid — uten hensyn til verdensopinionen — viste

seg som venn og hjelper av vårt lidende folk. Vi venter derfor at den føderative forfatning vil komme til å inneholde garantier som sikrer det konkordat som er sluttet mellom Den Heilige Stol og Det tyske rike.

Må alle som i stillingsmedfør har politisk ansvar, ta hensyn til det vi her har fremholdt, — før det er for sent å gjenreise i vårt folk som har lidt så lenge, den unnnværlige indre frihet som det så litenskapelig har traktet etter.»

Truende kirkekamp i østsonen.

De sovjet-russiske okkupasjonsmyndigheter i den tyske øst-sone har rettet en oppfordring til toneangivende katolske og protestantiske geistlige gående ut på at de bør ta opp et mer virkningsfullt samarbeid med de politiske myndigheter for å komme de mål nærmere som er stukket ut av okkupasjonsmakten.

Det offisielle sovjet-russiske organ i Berlin, *Tägliche Rundschau*, retter en skarp kritikk mot de katolske og protestantiske geistlige, fordi de ikke har lagt for dagen noen nevneverdig entusiasme for agrarreformens nasjonaliseringsplan og produksjonsprogrammet. Avisen erklærer «at de forebyggende forholdsregler vil vise seg å være utilstrekkelige om ikke geistligheten viser større imøtekommenhet.»

Det meldes videre at de ledende kirkelige kretser i østsonen frykter en liknende forfølgelse som den som nå pågår i Ungarn og Romania. Kommunistene har allerede grepet til forskjellige forholdsregler mot ordensfolk i Øst-Tyskland. Religionsundervisningen er praktisk talt opphevet. De kristelige ungdomsorganisasjoner er oppløst og forbudt. Bare «Freie Deutsche Jugend» som kontrolleres av det kommunistiske parti, er tillatt.

Flyktninger fra 18 nasjoner planlegger opprettelsen av et internasjonalt universitet.

Representanter for flyktninger fra 18 land i Mellom-Europa, Øst-Europa og Sovjet-Samveldet som er organisert i Den internasjonale Sentralkomité for politiske flyktninger, har nylig vært samlet til et møte i München for å drøfte grunnleggelsen av et internasjonalt universitet i Tyskland. Armenerne, azerbaidjanere, kaukasiere, kosakker, kroater, tsjekker, bulgarer, bjelo-russere, estere, georgiere, ungarer, letter, litauere, polakker, slovakker, serbere, slovenere, turkestaner og ukrainere var presentert på konferansen. Politiske spørsmål ble ikke drøftet. Dr. V. Holly, konferansens president, erklærte hensikten med møtet var «kulturelt samarbeid i pan-europeisk ånd» og «kamp mot den ideologi som har ofret Øst-Europas demokratiske friheter for å kunne fremme sine nedbrytende planer».

UNGARN

Statsministerens sønn melder seg til Fremmedlegionen.

Den ungarske statsminister *Istvan Dobi's* sønn, *Sandor Dobi*, som oppholder seg i Paris, har erklært at han ikke akter å vende tilbake til Ungarn. Han har forsøkt å bli opptatt i Den franske fremmedlegionen, men hans ansøking er avslått. Årsaken til dette skal være at hans far har intervenert og anmodet den franske regjering om ikke å godta sønnen som medlem av Fremmedlegionen.

Sandar Dobi har ikke angitt noen grunn for hvorfor han ønsker å oppholde seg utenfor Ungarn. Man antar det skyldes hans skuffelse over den politiske situasjon i hjemlandet, særlig mangelen på frihet. Statsminister *Istvan Dobi* er leder av Småbrukerpartiet som ved de frie valg i 1945 fikk 57 pst. av de avgitte stemmer, men som ved de kommunistkontrollerte valg i 1947 bare fikk 15.1 pst. av stemmene. Dobi har hele tiden vært pro-kommunistisk innstilt og har deltatt i forfølgelsen av partiets tidligere ledere, *Ference Nagy* og

ØSTERRIKE

Kardinal Innitzer advarer østerrikerne.

Kirkens primas i Østerrike, kardinal *Innitzer*, har i et hyrdebrev rettet en advarsel til den østerrikske befolkning og bedt den sørge for at Staten ikke blir «et redskap for Antikrist».

Den fundamentale forskjell mellom ideologiene i Øst- og Vest-Europa trer klarere frem, slår kardinalen fast: «På den ene side står vi med vår tro på Gud og Hans åpenbaring i Kristus og Kirken grunnlagt på Ham. På den andre siden ser vi en total gudsfornektelse, bygd på en rent materialistisk ideologi.»

«Alle som står Gud imot,» fortsetter kardinalen, «og som tar sikte på mål som strider mot den guddommelige lov vil bare ha så altfor lett for å gripe til maktmidler for å tvinge andre til å akseptere deres ideologi, når de oppdager at deres egen innerste overbevisning ikke er nok til å overbevise andre.»

Hyrdebrevet har som ventet kommet på tverke for kommunistene i Østerrike. Den kommunistiske avis «Die Volksstimme» kaller kardinalens appell «et faresignal for alle progressive og frihetselskende mennesker i Østerrike».

Intet katolsk parti i Østerrike.

«Hverken Kirken selv eller noen prest vil danne et katolsk parti i Østerrike,» erklærte monsignor *Jakob Fried* som er en av kardinal *Innitzers* nærmeste medarbeidere på et katolsk møte i Poysdorf nylig. «Kirken vil alltid betegne det gode som godt og det onde som ondt og kommer ikke til å gjøre noen innrømmelse overfor den kommunistiske ideologi, men vil for øvrig holde seg klar av partipolitikken.»

Det østerrikske folkeparti som er kristelig og demokratisk har alltid hevdet at det ikke er et kirkelig, katolsk parti. Tidligere har flere prester spilt en stor rolle i partiet som f. eks. monsignor *Ignaz Seipel*, men i dag er ingen katolsk prest i Østerrike aktivt med i det politiske liv.

CHINA

38 av Chinas 139 katolske biskoper befinner seg for nærværende i det område som er besatt av kommunistene. I det samme område virker 12 785 kinesiske prester og 4467 ordensfolk.

Det katolske universitetet i Peking.

Det katolske universitet i Peking som hittil har vært ledet av utlendinger, vil i nær fremtid bli overtatt av kinesiske patre.

JAPAN

Siden august 1945 og til desember 1948 er 459 katolske misjonærer reist til Japan. Jesuittene har sendt den største kontingent.

AFRIKA

«De hvite fedre» som har sin virksomhet henlagt til Afrika gleder seg over om lag 600 omvendelser om dagen. I 1948 ble 216 000 personer døpt og 748 forberedt til dåpen.

Trekningsliste for St. Hallvardmenighetsbasar, Oslo

2 dukker, 3 esker Sunda: C. Pettersen. — do.: I. Gaarder. — Kaminlampe: gjennomgangsnr. 1491, Alstermo. — Bo.: G. Kristensen. — do.: gj. 1792, V. F. H. — do.: gj. 2397, A. Johansen. — 3 syltekrukker: Valente. — Lampe: V. F. H. — Fat: gj. 1454, R. Sæther — Krukke: F. Bongard. — Figur: gj. 1476, M. Pettersen. — 4 bokser maling: gj. 1795, V. F. H. — do.: gj. 2362, frk. Ode. — Lampe: gj. 2351, fru Dithmer-Vanberg. — Pengepung: gj. 1756, V. F. H. — do.: gj. 1480, frk. Forslund. — Genser: gj. 1720, M. Nipper. — do.: gj. 1742, St. Jos. Institutt. — Blomsterspreder: gj. 1660, B. Hauge. — Glassskåler: gj. 1482, O. Olsen. — Fillerer: I. Straith Solberg. — Fiskekoker: gj. 1672, M. Hansen. — Plastikk forklær: gj. 1813, S. Orfjell. — Undertøy: sr. Amalia. — Duk: sr. Sofie. — Vekt: fru Bakke. — Tinnfat m. vase: gj. 2359, Belseth. — 2 lysstaker: gj. 1837, fam. Andresen. — El. ovn: F. Becsan. — Brødboks: gj. 1517. — Vekt: Carelius. — 2 kg. sukker: gj. 1694, M. Christiansen. — «Churchill»: gj. 1741, L. Aasland. — Bil m. maling: A. Torbjørnsen. — Congoleumsteppe: E. Hansen. — Tapet: A. Andersen. — Kurv m. egg: Kroeger. — Strykejern: F. Bongard. — Kasse m. varer: Lauvstad. — Kurv m. varer: B. Tangstad. — Garn: sr. Tekla. — Blåtøy: sr. Ferdinanda. — Frokostservise: B. Haga. —

Basarkomiteén.

Eivind Brosstad

Såpefabrikk
Telefon 42 67 04
Vognmannsgt. 8 - Oslo

HANS KARLSEN MALERFORRETNING

Utfører all slags
malerarbeid.
Tordenskjoldsgt. 6 B.
Tlf. 41 07 76 — Oslo

TAPETHUSET

Tordenskjoldsgt. 6 b, Oslo.

Tlf. 41 07 76.

Tapeter — Linoleum.

NORENBERG & CO. A/S

Margarinfabrikk

Oslo

Leverandør av den bekjente

«NOCO» margarin

Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Kongensgt. 17, Oslo.

Etabl. 1896.

Telf. 42 50 85 - 42 52 23

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsv. 1, Oslo.
Tlf. 33 23 34 - 33 22 46
Privat 55 85 50 - 69 43 72

VELKOMMEN TIL

SUNDT

BERGENS STORE FORRETNING

TUNGHØRTE:

Nå er det nye OTICON høreapparat kommet som De i egen interesse bør prøve. Det er et glimrende rørforsterket apparat, og med dette kan de tunghørte høre både ved samtaler, foredrag, kirker etc. Våre kunder er henrykt over hvor klart og naturlig en hører med OTICON. Apparater sendes til prøve.

Undertegnede, som har vært i firmaet 28 år, har den lengste erfaring i bransjen, og står gjerne til tjeneste ved valg av apparat.

Vi har lagt inn høreanlegg i ca. 70 norske kirker.

AMERICAN NORWEGIAN OTICON, A. BRUCE
Fridtjof Nansens plass 6, Oslo.

Telefon 42 33 32.

Norges eldste spesialforretning i høreapparater.

NEBB

er stedet for
alt elektrisk

Ø. Slottsgt. 8, Oslo Telefon 42 19 54

Spesialforretningen i

RUSTFRITT STÅL

for sykehusene

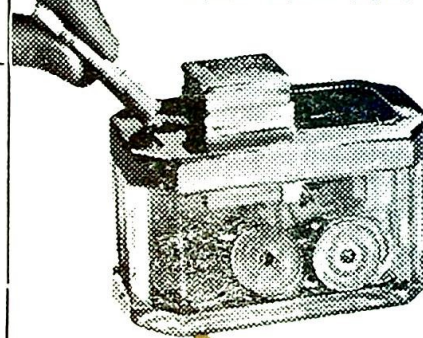
KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II (Morgenbl. gård)

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

DET BØR BLI SPORT
Å SPARE -
MEN MED MÅTE

„KLAR”
Fåes i banker over hele landet

*Bli
Lunde-kunde*

Vektøyg

Jernvarer

Kjøkkenutstyr

HAKON LUNDE

STORGATEN 24 - OSLO - TELEF. 42 65 05

Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler